

Излѣзе изъ морскитѣ волни Циприда
 И радость небесна
 Повѣя лицею на сичката земя.

—
 Земята на Пафосъ съ цвѣта са накити,
 Море и долины, гори върховити
 Самыйтъ Зефаръ
 Земното пришествіе нейно ликуватъ;
 Привѣтъ ти царице!
 Привѣтъ ти, велика богине на мѣръ!

—
 Ты ввредъ, о велика богине достигашъ,
 И сичко въ златытъ сп мрежи събирашъ,
 Безъ тебе ни листъ
 Ни клонъ бы възмогълъ да са залюлѣ,
 И сичка природа
 На дивный са кланя твой образъ лучистъ.

—
 И ты кат' Циприда предъ мен' са показа
 И ты като нея плъни ми сърцето
 Омая ума;
 Ты виждъ ми огниото сърце какъ са біе
 И какъ отъ твоята
 Божественна хубость азъ страстно трептѣмъ.

ГЛАВА 3.

Собраніето на благочестивытъ.

Назарянинитѣ, послѣдуванъ отъ Апкида, отиваше къмъ брѣговетѣ на Сарна, които днесъ ако и да е малкъ потокъ, но въ о-пуй време бѣше рѣка великолѣпна, и въ быстрытъ ѣ воды, които подигахъ безчисленни корабы, огледахъ си лозята, палатытъ и храмоветѣ на Помпея. Олиноъ като избѣгваше люднытъ мѣста, вървѣше по единъ пѣтъ който водяше къмъ една стѣпаста долина недалечъ отъ рѣката. Тука бѣше обичната расходка на гражданытъ на Помпея, но въ пладнешкытъ марани никой са тамъ не виждаше, освѣтъ дѣца които са занимавахъ съ игра, или нѣкой поетъ който вървѣше може бы вдъхновенія, или нѣкой философъ който са пре-